

A FELVIDÉKEN JÁRTUNK (DIÁKBESZÁMOLÓ A HETEDIK ÉVFOLYAMOSOK KIRÁNDULÁSÁRÓL)

Egy borongós pénteken az iskola épülete elől megindult két nagy busz tele hetedikes gyerekekkel a Felvidékre, a Határtalanul program keretében. Közel 3,5 óra után meg is érkeztünk Pozsonyba, ahol a Szent Márton-dóm stílusjegyeinek megismerése után tovább kalandoztunk a pozsonyi várban, majd a barokk kert pompája után megnéztük a pozsonyi vár által nyújtott panorámát. Egy kis szabadidő után ismét útra keltünk, ezúttal Csallóközcsütörtökre, egy közeli magyar nyelvű iskolába, ahol az ottani gyerekekkel labdázunk, focizunk, majd folytattuk napunkat. Egy túrára mentünk tovább, ami a Zobor-hegyre vezetett. Egy hosszú erdei séta után felértünk a tetejére, ami Nyitra városára nyújtott kitűnő kilátást.

A fárasztó első nap után azt hittük, hogy könnyebb lesz a második nap, de nem így történt, és még milyen jó, hogy nem így lett. Kedves tanáraink ébresztése, egy forró tea és egy kiadós reggeli után indult meg a csapat Garamszentbenedekre, ami híres 950 éves bencés apátságáról, mely egyszerűen gyönyörű mind a szemnek, mind a léleknek. De itt sajnos nem maradt több időnk, úgyhogy tovább vitt minket a busz egészen Selmecbányáig, ahol felmentünk a Kálváriára, ahonnan Selmecbánya és környéke mesészerű látképe tárult elénk. Nem véletlenül nevezte ezt a vidéket Mikszáth Kálmán „görbe országnak”, hiszen 40 m² természetes sík terület van egész Selmecbányán. A város 7 csodájának megismerése után elsétáltunk egy közeli boltba, hogy mindenki felszerelkezzen jól megérdemelt utánpótlásokkal. Aznap korán értünk a szállásra, így az arra kedvet kapó fiúk még egy közös futballmérkőzést is játszhattak.

A vasárnapi program kicsit később indult. Kivételesen gyalog vágunk neki a napunknak, ezúttal nem egy dombnak vagy akár városnak, hanem a szállásunk körüli birtoknak, a Paulisz-ranchnak. Ezen a délelőttön fontos gondolatokkal és emberekkel ismerkedhettünk meg, ha nem is személyesen, csak elbeszélés útján. Egyikük Esterházy János, aki talán nem sok túlzással a 20. század legfontosabb, a felvidéki magyarokat képviselő politikusa volt, s akinek megismerhettük emberségét, becsületét és tisztességét, amit azzal is bizonyított, hogy többször is hazatérhetett volna Magyarországra, de ehelyett továbbra is Csehszlovákiában maradt, és a kisebbségben élő magyarokat képviselte haláláig. Azt is megemlíthetem, amikor egyetlen parlamenti képviselőként nem szavazta meg a zsidók kitelepítéséről szóló törvényt. Utolsó éveit nézetei miatt börtönökben töltötte, de rabtársaiiban is ő tartotta a lelket. A másik nagyszerű ember, akiről hallhattunk, sajnos 2018-ban meghalt. Paulisz Boldizsár, aki magyar iskolát alapított Alsóbodokon, birtokán szinte saját kezűleg szállásokat épített táborozóknak, egy kálváriát hozott létre, ami egyedüli az egész világon, mivel nem Jézus szenvedését, hanem az

előbb megemlített Esterházy János szenvedését mutatja be. Kápolnát épített, ahol végre megpihenhetnek Esterházy János hamvai, és ahol ő maga is nyugszik. Példát vehetünk róluk hűségéből, emberségéből. Ez után a fizikailag nem, de érzelmileg annál jobban megmozgató program után busszal elhagytuk a szállást, ezúttal már utoljára. Egy kellemes arborétumi séta következett Malonyán. Az arborétum alapítója egy Vas vármegyei nemes, Ambrózy-Migazzi István, aki a trianoni békediktátum után hazatért Vas megyébe, és megalapította a valószínűleg mindenki által ismert Jeli Arborétumot. Ezután tovább pörgött a busz kereke, és egy bő 30 perces út után Oroszkára értünk, ahol egy hadtörténeti múzeum megtekintése után finom ebéd várt minket. A hazaúton már csak Párkányban áll meg a busz, ahol a helyi Billába betérve mindenki vitt haza a családjának némi ajándékot.

Röpke 3 órával később, este nyolc órakor visszaértünk az iskola elé, ahol elköszönve egymástól és tanárainktól mindenki fáradtan, de annál boldogabban indult haza családjával.

Horváth Zsombor 7. a